

גם ללילה האפל הזה יבוא סוף!

המאבק לשלטון במדינה הינו בלתי-נפרד מהמאבק בין רעיונות נכונים ושגויים לגבי הדרך לזכות בו, לשמור עליו ולגבש אותו. המאבק האידיאולוגי נגד הרוויזיוניזם – הרעיונות ושיטות-הפעולה של האויב המעמדי בתוך התנועה הקומוניסטית – התרחש מתחילת המאבק למען המהפכה הפרולטרית. הרוויזיוניזם מנסה לעוות את התוכן המהפכני של המרקסיזם-לניניזם. הוא לובש צורות רבות ושונות; הוא מנסה לרכב על הגל המהפכני של ההיסטוריה העולמית תוך כדי שהוא מופיע בתחפושת מיליטנטית יותר ויותר; אך המהות האנטי-מהפכנית שלו נותרת בעינה.

הקפיטליזם מוכיח כל יום שהוא לא יכול להציע לעובדים בעולם שום דבר מלבד זוועות אין-סופיות. "נצחוננו" מביא מלחמה אימפריאליסטית; עוני המוני וגזעני; טרור פשיסטי של כוחות הביטחון והמשטרה; רעב ורצח-עם של "טיהור אתני"; וניווך תרבותי מקהה-חוישים. זוהי מורשתה של מערכת הרווחים, והיא תמשיך עד שתישבר על ידי המהפכה הקומוניסטית. זוהי המשימה המרכזית של העובדים, החיילים והסטודנטים: לנפץ את הסדר הישן וליצור משהו חדש. המשימה מעולם לא הייתה קלה, אך כיום היא קשה מתמיד. מדוע? בגלל הציניות והפסיביות הנובעות מהתמוטטותה של התנועה הקומוניסטית הישנה.

למרות זאת, יש לנו כל הסיבות לאופטימיות מהפכנית. הניסיון של המפלגה שלנו בתנועה ההמונית בעולם מראה שמספר הולך וגדל של עובדים וסטודנטים מחפשים תשובות. החיפוש שלהם אחרי תשובות יוצר פוטנציאל גדול יותר להביא אותם לתמוך בקו שלנו. בעוד שאנחנו לא יכולים "להתעשר מהר", מה שאנחנו עושים עכשיו – ומה שאנחנו לא עושים – הינו חשוב יותר מתמיד. עלינו לעמוד בגבורה נגד המתקפה הפשיסטית עם חזון של עתיד קומוניסטי חופשי מניצול, גזענות ומלחמות של הבוסים.

מאחר וחסר מרכז לתנועה הקומוניסטית העולמית, מעמד העובדים העולמי סובל מעוני ללא תקדים, רעב, מלחמה, מחלות ודיכוי גזעני. האסלאם הפוליטי בעיראק ואיראן, החמאס, החיזבאללה, אובאמה, נתניהו "השמאל" הציוני וחד"ש – כולם פועלים בשרות האינטרסים של קבוצה זו או אחרת של בעלי הון, מי באופן אובייקטיבי ומי באופן סובייקטיבי. ל"אלטרנטיבות" האלו – יהיו אלו רפורמיסטיות, לאומניות, דתיות או פאשיסטיות באופן גלוי – אין שום פתרון עבורנו. המהפכה הקומוניסטית העולמית נשארה הפתרון היחיד למרחץ-הדמים האימפריאליסטי.

בתקופה האחרונה התגבר המאבק בתוך המפלגה בנושא הרפורמיזם. זוהי התפתחות הכרחית ובריאה. ממקורותיה במניפסט הקומוניסטי, דרך "מה לעשות?" של לנין ועד למהפכה התרבותית הפרולטרית הגדולה בסין, התנועה הקומוניסטית תמיד התקדמה באמצעות המאבק נגד הרפורמיזם.

הרפורמיזם, המוכר לקומוניסטים כ"רוויזיוניזם", היה עקב-אכילס של התנועה הישנה. הבוסים אוהבים להכפיש את הקומוניזם ולטעון שאינו אלא אשליה שאינה יכולה להתממש. הם שכתבו את ההיסטוריה כדי להציג את סטלין כגרוע יותר מהיטלר, והם ממשיכים להשמיץ את אחד המנהיגים הגדולים ביותר בהיסטוריה של מעמד העובדים. למרות כל היתרונות שהקפיטליסטים נהנים מהם כיום, רוח-הבלהות של הקומוניזם עדיין רודפת אותם.

הזרעים הפוליטיים של התמוטטות התנועה הישנה היו קיימים כבר במסמכים והמדיניות המובילים שלה. הטעויות האלו החלישו, ובסופו של דבר הרסו, את הישגי הארגונים המהפכניים האדירים והגבורה חסרת-התקדים של מעמד העובדים. מרקס, אנגלס, לנין, סטלין ומאו האמינו כולם בסוציאליזם כשלב-ביניים הכרחי בדרך לקומוניזם. כולם דיברו על שני הצדדים של שאלת הלאומנות. בספר "המדינה והמפכה", לנין החזיק בתפישה השגויה לפיה מנגנון המדינה צריך להישאר נפרד מהמפלגה. כולם חששו שהקומוניזם יהיה מתקדם מידי עבור העובדים וחשבו שהמפלגה צריכה לרכוש את תמיכתם במשהו פחות מתקדם ממנו, ולתת להם מוטיבציה באמצעות תמריצים חומריים אינדיבידואליים. מאו פיתח את האופורטוניזם הזה בתיאוריה של "הדמוקרטיה החדשה" שעיוותה את הדיאלקטיקה כדי להצדיק ברית עם הבוסים "הרעים פחות". דוגמה אחרת של אופורטוניזם היא שכל אחד מהמנהיגים הללו, במידה זו או אחרת, טיפח פולחן אישיות.

מפלגת העובדים הפרוגרסיבית בארה"ב (שכיום היא מפלגה עולמית) נולדה מתוך המאבק נגד האופורטוניזם הזה, והעמיקה באופן מתמשך את המאבק. שורת מסמכים של המפלגה, כולל המסמך הדרך למהפכה בגרסאותיו השונות ומסמכים נוספים, היו התפתחויות חשובות באידיאולוגיה הקומוניסטית. המפלגה צמחה מתוך מרד נגד האופורטוניזם של המפלגה הקומוניסטית של ארה"ב (CPUSA). בלהט המאבק נגד מלחמת ויאטנם ונגד הגזענות, הגענו בשנות ה-60 של המאה הקודמת, למסקנה שברית המועצות שנתה כוון של 180 מעלות והפכה למעצמה קפיטליסטית ואימפריאליסטית שהתחרתה עם ארה"ב. עבודתנו והמשך המאבק האידיאולוגי הובילו את המפלגה למסקנה לפיה כל לאומנות באשר היא מהווה רעל. בתחילת שנות ה-80 של המאה הקודמת, בגרסה הנוכחית של הדרך למהפכה, מפלגת העובדים הפרוגרסיבית הגיעה למסקנה שתפיסת השלטון – ושמירה עליו כדי

לבנות את השלטון הקומוניסטי של העובדים – תלויים בהבאת תודעה קומוניסטית למאות מיליוני עובדים ודורשים הרס מהיר של מערכת השכר והחלפתה בחלוקה לפי צרכים.

ההתקדמות זו, על כל מרכיביה, היא תוספת חיוניות לארסנל של הקומוניזם המהפכני. מצד שני, לא הצלחנו להחליף את התנועה הישנה כמקור של תקווה עבור ביליוני העובדים בעולם. בתקופה הנוכחית עלינו להיאבק הרבה מאוד אפילו כדי להשיג התקדמות זעירה בלבד. לכל התקדמות, החל ממכירת יותר עותקים של בטאון המפלגה – CHALLENGE (האתגר) ועד לגיוס של עוד עובד אחד למפלגה, יש חשיבות וערך פוליטי. כל התקדמות עוזרת לנו להתקדם לעבר רמה גבוהה יותר של מאבק. אם אנחנו רוצים להשיג את מטרתנו, עלינו להשתפר בניצול ההזדמנויות הרבות הקיימות כיום.

חשוב, עם זאת, שניגש לשאלה הזאת באופן דיאלקטי. יש מקום רב לשיפור ואיכות העבודה לא מצליחה לנצל עד תום את הפוטנציאל שלנו. אנחנו צריכים גם להכיר בכך שיחסי הכוחות המעמדיים של ימינו אינם עומדים לטובתנו. שינוי היחסים הללו ייקח הרבה זמן, מאמץ, מחויבות, התמדה, זיעה ודם.

חלק משמעותי מהמצב הקשה בו אנו נמצאים הוא אובייקטיבי. התמוטטות התנועה הישנה היא התבוסה הגרועה ביותר שמעמד העובדים סבל ממנה אי פעם. ההתאוששות לוקחת דורות שלמים. סטלין הזהיר מפני חזרה לתקופת ימי הביניים במידה וברית המועצות תקרוס. מבחינות רבות, מעמד העובדים עובד כיום תחת עול כלכלי, פוליטי, אידיאולוגי ותרבותי כבד יותר מבכל זמן אחר בהיסטוריה.

אך לקומוניסטים אסור להשתמש אף פעם ב"נסיבות האובייקטיביות" כדי להימנע מביקורת וביקורת עצמית לתיקון טעויות ולקידום התהליך המהפכני.

קיימים כל הסיכויים שמפלגתנו העולמית תישאר קטנה בתקופה הקרובה, אך עלינו להמשיך ולחדד את המאבק הפנימי נגד הרפורמיזם והרוויזיוניזם. ללא המאבק הזה, לעולם לא נוכל לקוות להתגבר על טעויות העבר. באמצעות מאבק זה נוכל להרחיב את שורותינו בתקופה זו; נוכל להעניק לממשיכי דרכנו, ולמי שיירש אותם, מפלגה שתוכל להזיז הרים. תנאים מהפכניים חדשים עוד יופיעו. חידוד הקו שלנו והעבודה שלנו יקבעו את היכולת העתידית לנצל באופן הטוב ביותר את התנאים האלו.

הטעות המשמעותית ביותר שהמפלגה שלנו עשתה בתקופה שלאחר פרסום הגרסה הנוכחית של הדרך **למהפכה** הייתה להפחית בהערכת השפעת התמוטטות התנועה הישנה. זיהינו באופן נכון את חזרת הקפיטליזם לברית המועצות ולסין. נכשלנו, עם זאת, בהבנת התוצאות ההרסניות ביותר שיהיו להתפתחות הזאת על התהליך המהפכני העולמי ובהבנת זריקת-העידוד שזה ייתן לאימפריאליזם האמריקני.

בשני העשורים שחלפו מאז הפירוק מרצון של ברית המועצות, שליטי ארה"ב זכו באפשרות לעסוק ברצח ובהרס ביוגוסלביה לשעבר, באפגניסטן, בעיראק ובשאר העולם ללא התנגדות ממשית. סוף הסוציאליזם והסתלקותה (לפחות באופן זמני) של רוסיה מהבמה הבינלאומית כמעצמה אימפריאליסטית יריבה אפשרויות לשליטי ארה"ב להתחמק מרבות מהסתירות הבלתי-נמנעות של הקפיטליזם. יתרה מכך, הייתה לכך השפעה שלילית על המאבק המעמדי בעולם כולו.

בשנת 1968, העולם היה מקום אחר. מתקפת הטט בוייטנאם זעזעה את האימפריאליזם האמריקני. ספקולציות בשוק הזהב איימו למוטט את כל המערכת הפיננסית של ארה"ב. האיום הזה נבלם באופן זמני כשארה"ב התחילה לעזוב את בסיס הזהב ולסיים את מעורבותה בוייטנאם, אך הכוחות הכלכליים שהתבטאו במשבר של 1968 לא נעלמו. בסוף 1973, ארה"ב ואירופה נכנסו למיתון הגרוע ביותר מאז השפל הגדול של שנות ה-30 במאה הקודמת. קריסת מחירי המניות הייתה גדולה מאשר זו של 1929. הייצור התעשייתי ושיעור הרווח קרסו. הן האבטלה והן האינפלציה גדלו עד לגודל דו-ספרתי. ה"סטגפלציה" – שילוב של מיתון עם אינפלציה – הייתה צורה של משבר קפיטליסטי שלא נראה כמוה בעבר, וה"פתרון" שבא לבסוף למשבר זה היה ליצור את קריסת הבנקים של שנות ה-80.

אך בשנת 1969, אפילו תוך כדי כך שהאימפריאליסטים האמריקניים החריפו את מתקפותיהם נגד מעמד העובדים בארה"ב ובשאר העולם, הם התחילו במשא ומתן להתחלת מסחר עם סין. בשנת 1972, רוצח ההמונים הגזעני ניקסון התקבל בבית הלבן כמשיג את העסקאות נחתמו. שווקים חדשים נפתחו לסחורות והשקעות. הם סייעו למתן את המשבר של שנות ה-70, בזמן שחזרת הקפיטליזם בסין וברוסיה סללה את הדרך לחידוש היריבויות הבין-אימפריאליסטיות בתקופה הנוכחית.

בשיא מלחמת ויאטנם, הקפיטליסטים ברחבי העולם עמדו בפני התקוממויות מאסיביות של עובדים, סטודנטים וחיללים. חלקים גדולים של צבא ארה"ב היו במרד גלוי; מרידות שהונהגו על ידי עובדים שחורים זעזעו כל עיר ועיר בארה"ב; הקמפוסים היו מוקדי התמרדות; וגל שביתות הצביע על כך שייכתן ומעמד העובדים יוכל להפוך לבלתי-מנוצח כאשר הוא יונהג על ידי פוליטיקה קומוניסטית מהפכנית.

מ-1968 ועד 1971, שביתות של סטודנטים ועובדים זעזעו את אירופה, ארצות הברית ואמריקה הלטינית. בצרפת, שביתת סטודנטים במאי 1968 הציגה שביתה כללית שכללה 10 מיליון עובדים (שני שלישים ממעמד העובדים הצרפתי של אותה עת) ועצרה את כל התנועה האווירית, הרכבות והנמלים. העובדים והסטודנטים צעדו ברחובות פריז כשהם שרים את "האינטרנציונל". שביתת העובדים והסטודנטים הזאת שיתקה כלכלה אימפריאליסטית מודרנית והוכיחה שלשיתרות במערכת הרווחים יש עדיין פוטנציאל להתפוצץ ולייצר הזדמנות מהפכנית עבור מפלגה קומוניסטית עם הקו הנכון.

במקסיקו, הפגנה של תלמידי תיכון ביוני 1968 התפשטה לאוניברסיטאות ולעובדים בתעשיות החשמל, הרכבת והנפט ואיימה לסגור את האולימפיאדה.

בנובמבר 1969, 143,000 עובדי ג'נרל אלקטריק היו בשביתה בזמן ש-500,000 מפגינים נגד המלחמה מילאו את וושינגטון הבירה. מפלגת העובדים הפרוגרסיבית הובילה אלפים של מפגינים למשרד העבודה כדי לבנות ברית אנטי-אימפריאליסטית בין סטודנטים לעובדים. אלפים אימצו את הסיסמה: "מחרחרי מלחמה, שוברי שביתה – חסלו את ג'נרל אלקטריק!". בשנת 1971, שביתה פראית של עובדי הדואר בניו-יורק התפשטה ברחבי ארה"ב. כל מערכת הדואר שותקה למשך שבוע. השביתה "נמכרה" על ידי הנהגת האיגוד המקצועי במהרה, אבל היא זעזעה את הבוסים ונתנה לעולם הצצה לכוחם של העובדים.

המרידות הללו שיקפו 60 שנה של עבודה מהפכנית, טובה וגם גרועה, שקיבלה השראה מהמהפכה הבולשביקית ומהמהפכה הסינית, ומאוחר יותר מההתנגדות הווייטנאמית ומהמהפכה התרבותית בסין. מאות מיליוני אנשים היו מעורבים.

אם בכוונת המפלגה לקדם את המאבק ההיסטורי לקומוניזם, עלינו לעשות הערכה מאוזנת ואובייקטיבית של יתרונותיה וחסרונותיה של התנועה הישנה. היתרונות אפשרו למעמד העובדים להשיג הישגים אדירים. הדיקטטורה הראשונה של הפרולטריון בבריה"מ, המלחמה האנטי-פשיסטית שהונהגה על ידי הסובייטים במלחמת העולם השנייה, המהפכה הסינית והמהפכה התרבותית הפרולטרית הגדולה, יחד עם המאבקים האנטי-אימפריאליסטיים הגדולים של שנות ה-50 וה-60 של המאה שעברה, נתנו תיקווה לעובדים בכל העולם והראו שהמדוכאים יכולים להיפטר משלשלאות הדיכוי שלהם. הימנעות מהכרה בהישגיה של התנועה הישנה היא טעות מסוכנת. התעלמות משגיאותיה ותיקון היא חמורה באותה המידה.

הרוויזיוניזם החזיר את מערכת הרווחים לסין ולברית המועצות לשעבר. הוא הפך את וייטנאם למקלט להשקעה קפיטליסטית. הלאומנות הפכה את המרידות בגטאות של השחורים בארה"ב לקמפיינים של בחירת שחורים לראשי-ערים. הקמפיינים הללו הפכו לקרקע פורייה לצמיחת שוטרים ומנהלי תאגידים שחורים. מנהיגים פרו-קפיטליסטיים של איגודים מקצועיים ושיתוף-פעולה פטריוטי בין המעמדות הרסו את תנועת השביתות שהייתה בעבר חזקה מאוד.

רונלד רייגן פתח את הדלת לעידן החדש של פשיזם כשהוא פיטר את פקחי הטיסה השובתים בשנת 1981 והחליף אותם בשוברי-שביתה. קלינטון המשיך מהנקודה בה סיים רייגן בכך שהוא ביטל את הקצבאות והחליף אותן בתוכנית ויסקונסין שאינה אלא צורה של עבדות, מה שמכריח את מי שקיבל קצבה בעבר להחליף עובדים מאוגדים ו"להרוויח" את הקצבה שלו.

הנזק למאבק העובדים נראה גדול אף יותר כאשר מסתכלים עליו בהקשר גלובאלי. היריבות הבין-אימפריאליסטית היא כיום המקור העיקרי לקונפליקטים בין-לאומיים. מהאיחוד האירופי, דרך המזרח התיכון ועד לסין, להתנגדות העיקרית לאימפריאליזם האמריקני יש אופי ריאקציונרי, לאומני ו/או דתי.

ההתנגדות לכיבוש עיראק בידי שליטי ארה"ב היא דוגמה טובה לכך. אין אף צד "טוב" פה, רק בחירה בין גנבים ורוצחים: בוסים סונים הנאמנים למשטרו הישן של סדאם חוסיין; כוהני דת שיעים שרוצים נתח מרווחי הנפט של עיראק ונמצאים, פחות או יותר, באותו מחנה עם מולות הנפט האיראניים; ארה"ב עצמה; והמתחרים הקפיטליסטיים שלה מרוסיה, צרפת, גרמניה וסין.

סקרי דעת קהל מצביעים על כך שאוסאמה בין לאדן נהנה מתמיכה מסוימת בקרב אנשים מדוכאים ברחבי העולם. אך כפי שעיתונינו-CHALLENGE הראה כבר מההתחלה, אותו סוכן CIA לשעבר מייצג פלג של הבוסים הסעודיים שרוצים להדיח את Exxon-Mobil ולהשתלט על רווחי הנפט הסעודי. מפרץ פרסי המונהג בידי בין לאדן ישים רק שליט חדש על גבם של ההמונים הערבים המדוכאים שישעבד אותם באותן שלשלאות ישנות.

זהו ההבדל המהותי מהמצב שהיה במלחמת ויאטנם, שבה קומוניסטים הובילו התנגדות לאימפריאליזם האמריקני. למרות כל החולשות הרוויזיוניסטיות שהביסו אותם בסופו של דבר, הם נתנו השראה נכונה למיליוני אנשים ברחבי העולם. לא ניתן לייחס דברים דומים למלחמה הנוכחית בעיראק או לבין לאדן. הטעות הקטלנית של התנועה הישנה שתמכה "ברע במיעוטו" התגלתה כקטלנית יותר מתמיד.

הערכתנו השגויה לתוצאות התמוטטות של התנועה הישנה הובילו לאקונומיזם – האמונה האופורטוניסטית לפיה תנאים כלכליים יוצרים תודעה פוליטית באופן ספונטאני - ולרפורמיזם הן בבטאון שלנו והן במסמכים הפנימיים שלנו. במהלך שנות ה-90 כתבנו לעיתים קרובות על מאורעות כלכליים והבעיה ההולכת וגוברת של עודף-הייצור הקפיטליסטי. בעוד שהעלנו מס-שפתיים לחשיבות הפוליטיקה לעומת הכלכלה, מאמרים אילו הדגישו את המשבר הגובר העומד בפני האימפריאליזם האמריקני והסקנו מכך שיייתכן והכלכלה האמריקנית תתמוטט מעצמה. גרסנו שהכלכלות האסיאתיות הן כלכלות אבודות וכי הכלכלה האמריקנית תלך בעקבותיהן בקרוב. טעינו. העדפנו את היחסים הכלכליים המכאניים על פני היחסים הפוליטיים בין המעמדות.

עודף-הייצור הוא תכונה אבסולוטית ובלתי-נמנעת של מערכת הרווחים. אך הטענה שלנו לפיה עודף-הייצור לבדו יביא למשבר בלתי-הפיך החטיאה בהרבה את המטרה.

כפי שכבר הוכח פעמים רבות, הבוסים יכולים לשרוד כל משבר, מלחמה, מיתון, שואה גרעינית ואף יותר מכך. מה שהם לא יוכלו לשרוד היא מהפכה קומוניסטית. בהיעדר יריב אימפריאליסטי שיוכל לקרוא תיגר עליהם מבחינה צבאית, או מעמד עובדים מעורר ומונהג בידי קומוניסטים, האימפריאליסטים האמריקניים הצליחו להתמודד עם כל הבעיות הכלכליות שלהם ולהישאר בשלטון. זה לא אומר שהבעיות שלהם אינן חמורות או שהן לא יהפכו בעתיד לבלתי-פתירות. אך השליטים מתמודדים איתן כיום והם מסוגלים לעשות זאת בעיקר על חשבון מעמד העובדים המוחלש מבחינה פוליטית. בספרו "מה לעשות", לנין חשף את פשיטת-הרגל של הרעיון לפיו המאבק הכלכלי יקבל "באופן ספונטאני" אופי פוליטי. במילים אחרות, תנאים כלכליים ההולכים ומחריפים אינם יוצרים "באופן ספונטאני" תודעה מהפכנית בקרב העובדים. פיתוח תודעה שכזו דורש מפלגה מהפכנית עם בסיס המוני. אם לא כך היה הדבר, רוב העולם היה כבר כעת בתהליך של מהפכה.

בעוד שתמיד התנגדנו באופן תיאורטי לסטייה הזאת, ההתנגדות לה במעשים איננה קלה. בעיתונות שלנו, הסטייה הזאת הופיעה בצורת מאמרים חד-צדדיים שהדגישו את המאבק הכלכלי או המאבק לרפורמות הנוכחי, עם הפסקה הקבועה בסוף המאמר שקראה למהפכה קומוניסטית. אם רק הדברים היו כה קלים!

הן הסטייה והן התיקון שלה מתחילים בהנהגת המפלגה. עצם קיומו של מסמך **הדרך למהפכה**, עד כמה שהוא חיוני, אינו מבטיח חסינות בפני רפורמיזם. למעשה, במבט לאחור של 20 שנה, כשה**דרך למהפכה** ניסה לעזור לנו להתכונן מבחינה אידיאולוגית לתוצאותיה של קריסת התנועה הישנה, הוא רק גירד את פני השטח.

המציאות תמיד עולה על התודעה. כפי שכבר אמרנו פעמים רבות, איננו בוכים על חלב שנשפך. המאבק לחיים-ולמוות נגד הרפורמיזם והרוויזיוניזם יישאר איתנו כל עוד המעמדות החברתיים ימשיכו להתקיים. נבואתו של מאו על "10,000 שנות" המאבק לאחר תפיסת השלטון אינה נראית רחוקה מאוד מהאמת.

המאבק לחידוד המאמרים ב-CHALLENGE, כך שהנקודות הקומוניסטיות הרלוונטיות יעלו באופן ברור כבר מההתחלה, הוא רק צעד ראשון. עלינו להסיק מסקנות מהפכניות מהמאבקים על משכורות, בתי ספר, אלימות משטרתית, טיפול רפואי גרוע, קרקס הבחירות של הבוסים, שאלות תרבותיות, או כל עניין אחר המשפיע על העובדים. אך אנחנו מחפשים משהו מהותי אף יותר.

המאבק למען קומוניזם הוא, יותר מכל, מאבק להפיכת הפוליטיקה לעיקר. זה היה הלקח המרכזי מהמפכה התרבותית בסין. בעוד שהקומוניסטים הסיניים תמכו, בסופו של דבר, בפוליטיקה הלא נכונה, התובנות שלהם ייצגו התקדמות חיונית, שאותה אנחנו עדיין נאבקים להטמיע. הפיכת הפוליטיקה לעיקר היא הרבה יותר מאשר להצביע על כך שתחת שלטון הקפיטליזם המשטרה לעולם לא יכולה לשרת את מעמד העובדים, או שמערכת הרווחים לא יכולה להתקיים ללא גזענות. כל אלו הן נקודות חשובות מאוד, ואנחנו חייבים להיאבק באמצעות העיתונות שלנו ועבודתנו הפוליטית היום-יומית כדי להציג אותן באופן מיומן ומשכנע.

אבל למאבק להפוך את הפוליטיקה הקומוניסטית לעיקר יש רמה נוספת, עמוקה יותר. הוא עומד בצומת בין האידיאולוגיה, הפילוסופיה והפסיכולוגיה. זהו מאבק נגד אידיאליזם, סובייקטיבית, חשיבה מכאנית וחד-צדדיות – במילים אחרות, מאבק למען דיאלקטיקה מהפכנית ולוחמנית. הבנת הדיאלקטיקה מחייבת ניסיון, מאבק מעמדי ומלחמה בו-זמנית נגד כל ה"איזמים" הרקובים של המערכת. הראשון שביניהם הוא האינדיבידואליזם. כמו שהמסמך של המפלגה על מטריאליזם דיאלקטי אומר מההתחלה, "הכלא הגרוע ביותר הוא הכלא המנטאלי שאינך מודע לקיומו".

האינדיבידואליזם הוא היפוכם של אובייקטיביות ותודעה של מעמד העובדים. השליטים מעודדים אותו עוד מהזמן שבו הילדים עדיין נמצאים ברחם אימם. העיקרון הקומוניסטי של הצנטרליזם הדמוקרטי משקף את הצורך להרוס את האינדיבידואליזם ולהחליף אותו בהשקפת עולם שונה לגמרי. מעמד העובדים צריך לפתח הבנה מתוחכמת של שאלות פוליטיות גדולות. לנין כתב שאפילו אופה יכול לנתח עניינים מדיניים. אבל לידע הזה אין ערך אלא אם כן נשכנע את העובדים להחליף את האינדיבידואליזם במחויבות למעמד שלהם.

לחברים ותיקים של מפלגת העובדים הפרוגרסיבית יש יתרון מסוים. הם הצטרפו לתנועה כאשר מאות מיליוני אנשים ברחבי העולם היו מעורבים במאבק מעמדי לוחמני. בשיאן של מלחמת ויאטנם ושל המהפכה התרבותית

הפרולטרית הגדולה, הניגוד בין האינדיבידואליזם הקפיטליסטי לתיאוריה ולמעש הקומוניסטיים היה ברור בהרבה מאשר כיום.

אלו שהשתתפו בתנועות הללו למדו שמעמד העובדים יכול להצליח במשימות כבירות אך רק כאשר האנשים מתגברים על הגישות וההרגלים האינדיבידואליסטיים והאנוכיים שמלמדים אותנו תחת שלטון הקפיטליזם. בבריה"מ בשנות ה-30 וה-40 של המאה הקודמת, מיליוני אנשים למדו את הקולקטיביזם שהו חלק מהתודעה של מעמד העובדים, למדו מהמאבק הפוליטי, מעבודה קולקטיבית וממערכת חינוך שלימדה את הרעיונות הללו.

בספרו "השלטון הסובייטי", היולט ג'ונסון, הדיקן ה"אדום" של קנטרבורי, כתב על בריה"מ לפני מלחמת העולם השנייה: "כבר מהשנים הרכות ביותר הילד הסובייטי לומד לשתף פעולה עם אחרים במשימות שימושיות ומורכבות. למשל, ילדים סובייטיים, כמו הילדים האנגלים, משחקים בקוביות. אך הקוביות או הלבנים הסובייטיות הן, במקרים רבים, גדולות ממה שילד בודד יכול להתמודד איתו לבד. הוא יקרא לחבר למשחק, וביחד הם יבנו את בית הקוביות שלהם. שיתוף-הפעולה נעשה אינסטינקטיבי" (עמ' 199-198). כוחו של הקולקטיביזם נראה היטב בפינוי האדיר של התעשייה הסובייטית אל מעבר להרי האורל שנערך על מנת למנוע מהתעשייה ליפול לידי הנאצים בשנת 1941. כאשר הצבאות הנאציים התקדמו, 1,500 מפעלים שלמים ומעל ל-2 מיליון עובדים הועמסו על רכבות וספינות, הוסעו למרחק של 1,600 קילומטרים והתחילו לייצר שוב טנקים ומטוסים בתוך פחות משלושה חודשים, בזמן שהעובדים התגוררו באוהלים ומחפורות. העבודה הכבירה הזאת, שנערכה תחת תנאים נוראיים אך הייתה חיונית לניצחון הסובייטי על הנאצים, לא הייתה יכולה להתבצע על ידי אנשים שגישתם לחיים היא "אני קודם".

בפרט השולי-לכאורה הזה לגבי ילדים הסוחבים קוביות, ניתן למדוד את מימדי התבוסה שהונחלה למעמד שלנו. המפלגה שלנו מאמינה בהפיכת התודעה המעמדית ל"אינסטינקטיבית", אך העלאת משאלות לא תהפוך אותה לכזו. התודעה המעמדית תוכל להחליף את האינדיבידואליזם רק לאחר דורות של המאבק המעמדי החד ביותר ורק תחת שלטון קומוניסטי. ללא קשר לחסרונותיו הפוליטיים, החינוך הסובייטי בשנות ה-30 של המאה הקודמת נגע במשהו חיוני עם הלבנים והקוביות הללו. לשלטון במדינה יש כוח רב מאוד.

בעוד שהכוח הרב הזה איננו נמצא עדיין בידינו, אסור לנו לבכות על מר גורלנו. התפקיד שלנו הוא להשתמש במה שיש לנו ביד ולשפר את זה בשביל אלו שיבואו אחרינו. אנחנו חיים בתרבות הנגועה ברפורמיזם, סובייקטיביות ואינדיבידואליזם. כל חבר ומנהיג במפלגה שלנו סובל מהמחלות הללו. מצד שני, יש ברשותנו כלים חזקים, שאם נשתמש בהם באופן נכון, הם יוכלו לעזור לנו להתקדם.

ראשית, יש לנו המפלגה והקו שלה. המפלגה תומכת במהפכה קומוניסטית. המפלגה תומכת בתודעה מעמדית, אובייקטיביות ודיאלקטיקה. המפלגה מלמדת אותנו לשרת את מעמד העובדים במקום את עצמנו. ליישם את הקו הזה, להתגבר על שגיאתנו ועל הנטיות הבורגניות, היא עבודה של מספר תקופות חיים אנושיות, בייחוד בתקופה עם רמה נמוכה של מאבק מעמדי. אך הקו נשאר בתור מגדלור שיש לראותו בכל זמן וזמן.

שנית, יש לנו האסטרטגיה של בניית בסיס במעמד העובדים התעשייתי ובקרבת חיילים ממעמד העובדים. יש לנו הרבה להציע לעובדים מבחינת הבנה פוליטית. המאבק הבלתי-נלאה לבנות קשרים אישיים ופוליטיים חזקים עם עובדים ואחרים הוא חיוני יותר מתמיד בתקופה הנוכחית. אפילו כאשר יחסי הכוחות במעמד העובדים נוטים לטובת הקומוניסטים, המפלגה תמיד תזדקק לקשרים הללו. עם זאת, באקלים הפוליטי של ימינו, שבו רעיונות קפיטליסטיים רקובים שולטים 24 שעות ביממה, 7 ימים בשבוע ו-365 ימים בשנה, יצירת קשרים שכאלו צריכה להיות בראש סדר העדיפויות שלנו. אם ברצוננו לשכנע את העובדים שיש לנו תשובה, אזי עלינו להוכיח להם שהקומוניסטים נמצאים בצד שלהם. רק חברויות אישיות עמוקות שמתפתחות לאורך זמן ארוך ונבחנות בכל מיני מאבקים, הן בין חברים והן כנגד האויב המעמדי, יוכלו לעשות זאת. זהו תהליך טובעני ומרובה בעבודה. אבל זה אפשרי.

באותו הזמן, עלינו להבין שזהו תהליך דו-כיווני – שלעובדים יש הרבה מה להציע לנו, לפעמים יותר ממה שיש לנו להציע להם. בכך שיהיה לנו ביטחון במעמד העובדים, והסבלנות לזכות, בסופו של דבר, בתמיכתם של המונים במפלגה, נוכל לבנות קשרים חזקים עם עובדים רבים וברמות רבות. לא זו בלבד שהקשרים הללו יקיימו אותנו בתקופות קשות, אלא הם גם יגנו על המפלגה בפני טרור פשיסטי. בסופו של דבר, הם יהרסו את האימפריאליזם ואת הסדר הקפיטליסטי הישן. התבססות על העובדים – וארגון חיינו סביב אלו שבתמיכתם אנחנו מתכוונים לזכות – יהפכו אותנו למפלגה חזקה יותר. אין לנו סיכוי לנצח באף דרך אחרת.

למרות העובדה שהכל עומד נגדנו נכון לעכשיו, אנחנו יכולים לראות שבבים של תקווה אמיתית מידי יום ביומו. רבים מחברינו משקיעים מאמצים רבים בקיום קו המפלגה וזכו באמונם ובתמיכתם של חבריהם לעבודה. חבר אחד בבית ספר מצליח להפיץ 300 עותקים מכל מהדורה של CHALLENGE וגם זכה בכבוד בקומוניסטים של מורה מעולה. דוגמה זו ואחרות הדומות לה יכולות להוות מודל לחיקו עבור חברים קומוניסטים מובילים. ובקרב ההמונים, כולנו מכירים אנשים שבחיהם היום-יומיים הם קומוניסטים בליבם המחפשים מפלגה.

לקראת סוף סרטו של מייקל מור "פרנהייט 9/11", חייל אמריקני פצוע שהחלים מפצעיו בבית חולים לוותיקי מלחמה דיבר על התנפצות האשליות שלו בחלקים מהמערכת הפוליטית. הוא היה רפובליקני במשך כל חייו. עכשיו הוא שונא את בוש ומתכנן להקדיש את חייו למפלגה הדמוקרטית, מה שהייתה מטרתו של יוצר הסרט מההתחלה. מייקל מור הוא תוצר של הממסד הליבראלי האימפריאליסטי.

למפלגת העובדים הפרוגרסיבית יש מטרה שונה. קיימים מיליוני אנשים הדומים לחייל הפצוע הזה. הם מייצגים גם הזדמנות וגם אתגר עבורנו, והם מראים מדוע מה שאנחנו עושים – ומה שאנחנו לא עושים – יקבע את העתיד. ככל שמלחמת עיראק הולכת ומתמשכת עם הכמויות הנוראיות של הנפגעים האזרחיים שבה, חיילים אמריקניים רבים מתחילים לפקפק במניעים העומדים מאחוריה. כמה מהם התחילו לסרב לפקודות. זוהי התפתחות חשובה וחיונית והזדמנות עבור הצד שלנו. החיילים הממורמרים הללו הם חברים פוטנציאליים עבור המפלגה שלנו.

לשנוא את בוש זה טוב ויפה. אבל זה לא מספיק, ואם זה מוביל רק לתמיכה במפלגה הדמוקרטית הליבראלית, אזי לקפיטליזם האמריקני יהיה עדיין עתיד מלא חיים. יש תרחיש אחר. אפשר לזכות בתמיכתם של החייל מ"פרנהייט 9/11" ושל המיליונים שהוא מסמל ברעיונות הנמצאים מחוץ לכלא של החשיבה הקפיטליסטית, המגבילה את בחירתם של העובדים לדמוקרטים ולשקרים ולרצח העם של "הרע במיעוטו" שלהם. רק העבודה של מפלגתנו, במילים ובמעשים, יכולה להביא להתפתחות שכזו.

זיהוי קיומה הכללי של הזדמנות הוא דבר אחד. ניצול של הזדמנויות ספציפיות הוא דבר אחר. בחזית הזאת עלינו לערוך ביקורת עצמית רצינית. באביב 2004, כאשר "גילויים" לגבי עינוי אסירים עיראקיים בידי חיילים אמריקניים הגיעו לכותרות, השליטים העניקו לנו הזדמנות להפיץ את הקו שלנו באופן מאורגן. רק מפלגת העובדים הפרוגרסיבית יכולה הייתה להראות שעניוים ומעשי זוועה הם מילים נרדפות למלחמה אימפריאליסטית, שהם תמיד התרחשו במלחמות של הבוסים, שטרור המוני נגד אוכלוסיות אזרחיות הוא מטרה אסטרטגית של מנהיגי המלחמה האימפריאליסטיים, ושעניוים וטרור ליוו את הקפיטליזם האמריקני מרגע היווסדו.

איך נדרג את תגובתנו להזדמנות הזאת? אכן, כתבנו ב-CHALLENGE כמה מאמרים לגבי העניוים. הנהגת המפלגה ניסתה לעורר מידה מסוימת של פעילות ושל מאבק, תוך הצבעה על הקשר בין העניוים בעיראק לעניוים השיטתיים והגזעניים של אסירים ממעמד העובדים בבתי כלא בארה"ב. כמה חברים ענו לקריאה, כמה מהם באופן ראוי לציון. אך באופן כללי, המאמץ והתוצאות לא ניצלו את הפוטנציאל שלנו עד מלואו. אפילו אם אנחנו מוגבלים על ידי התנאים האובייקטיביים, לא התקרבו לפוטנציאל שלנו במקרה הזה.

ביקורת וביקורת-עצמית קומוניסטיות נועדו כדי לתקן, לא כדי להתוודות או להתנקם. עלינו לנקוט לגבי חסרונותינו באותה הגישה השקולה והאובייקטיבית שאנו נוקטים בה לגבי המצב הקשה שנעמוד פניו בעתיד הנראה לעין. המצב הוא קשה, אבל הוא מעניק לנו הזדמנות לגדול במספרים ולצבור כוח. אנחנו מנסים לעשות את המעשה הנכון, אך יש לנו חולשות רציניות, ואנחנו חייבים להיאבק באופן קונסטרוקטיבי אחד עם השני כדי לזהות ולתקן אותן.

פועלי התעשייה, הן באזרחות והן על מדיום, נשארו אבן-פינה של האסטרטגיה המהפכנית שלנו. במשך כל ההיסטוריה של המפלגה שלנו, אפילו בתקופות האפלות ביותר, ראינו כיצד נכונות האסטרטגיה הזאת מוכחת. ההצלחה שחברינו השיגו בשנים האחרונות במאבק איגוד נהגי האוטובוס בושינגטון הבירה היא עוד הוכחה לכך. המאבק הזה הכיל, בזעיר-אנפין, את כל הלקחים שעלינו ללמוד כדי להתקדם קדימה. ההצלחה הזאת הצריכה עשורים של מאבק ובניית בסיס יום-יומיים. היא כללה מכירה המונית עקבית של CHALLENGE. היא כללה את המאבק הסבלני והעקרוני נגד הרפורמיזם, בין אם בקרב העובדים ובין אם בתוך המפלגה. והמאבק הזה עוד לא הסתיים. הזדמנויות וסכנות חדשות – אמיתות ואפשרויות חדשות – צומחות כבר כיום מהמצב הנוכחי. הלקח הכללי מהניסיון הזה הוא שעלינו להמשיך להיאבק למען פרקטיקה מהפכנית יותר בכל הארגונים ההמוניים שבהם יש לנו חברים, ביחוד במפעלים ובצבא.

העיתונות המפלגתית היא עוד תחום שבו עלינו להשיג שיפור משמעותי. כאשר התנאים יתחדדו והממסד הליבראלי יישם את תוכניותיו לפשיזם של מדינת-משטרה, חשיבותו של CHALLENGE תגדל, הן כאמצעי לארגון המוני והן ככלי לתקשורת פנימית במפלגה. נכון לעכשיו, היקף מכירת העיתון הוא צנוע. הפצת CHALLENGE מיד ליד ובניית רשתות של קוראים-מוכרים של CHALLENGE – מה שנקרא "המעגלים ההיקפיים" של אנשים הנאמנים למפלגת העובדים הפרוגרסיבית – נשארו חיוניים לאסטרטגיית בניית-הבסיס שלנו. הגדלת המכירות ושיפור האיכות והתוכן הקומוניסטי של המאמרים ב-CHALLENGE קשורים זה בזה.

המצב הרדום הנוכחי של המאבק המעמדי לא ימשך לנצח. מלחמת העולם הראשונה הולידה את המהפכה הבולשביקית; מלחמת העולם השנייה הולידה את המהפכה הסינית. אם מלחמה היא דרישה מקדימה למהפכה קומוניסטית, צפויות לנו בהמשך הדרך די והותר מלחמות, כשכל אחת מהם גדולה וקטלנית יותר מקודמתה. הקפיטליסטים ימלאו את תפקידם.

במיוחד, האימפריאליזם האמריקני חייב להמשיך בהרפתקאות הצבאיות שלו. אימפריאליסטים אחרים ימצאו דרכים לקרוא תיגר עליו. המרידות בתוך צבאם של השליטים ימשיכו. העובדים בחזית הביתית לא ישבו בשקט לנצח בזמן שהשליטים יבצרו את מדינת-המשטרה הפשיסטית שלהם. יכול להיות שייקח לסתירות הללו שנים רבות להגיע לנקודת רתיחה. אבל בשלב זה או אחר, הקצב יגבר באופן מהותי.

קיימות הזדמנויות רבות, אפילו היום. השליטים מתקשים למצוא דרך להביא את העובדים המרוששים והמדוכאים לרצות להתגייס לצבא ולמות למען האימפריאליזם האמריקני. הניסיון לזכות בחיילים שחורים ולטיניים שיקריבו את חייהם למען המערכת הרקובה נותר סתירה גדולה כמו שהוא היה תמיד, בעיקר בעקבות כשלונו בוש בעיראק, שפגע במוראל הצבא האמריקני. ייתכן שיידרש עוד זמן לפני שיתפרץ מרד גלוי בצבא האמריקני, אבל הפגיעה הזאת במוראל לא פועלת לטובת האימפריאליסטים. היא מהווה עוד הזדמנות בשבילנו.

הכלכלה נותנת לנו הזדמנות נוספת. "התאוששות" היא מונח יחסי.

"ההתאוששות" הנוכחית, אם היא בכלל ראויה לשם זה, מתרחשת על גבו הקולקטיבי של מעמד העובדים. האג'נדה הליבראלית לפשיזם ומלחמה תשחוק אפילו עוד יותר את תנאי החיים של העובדים. כאשר גיל הפרישה הולך ועולה, השירות הרפואי נעשה גרוע יותר ויותר, בתי הספר מידרדרים, הדיור קורס, ופשעה הגזעניים של המשטרה מצטברים, העובדים יהפכו, בסופו של דבר, ללוחמניים יותר. ציניות ופסיביות יתחלפו בזעם. כאשר השינוי הזה יתרחש, העבודה הקומוניסטית שלנו כיום תקבע את הפוטנציאל שיהיה לנו אז.

אחריות כבירה רובצת על כתפנו. עתיד המאבק המעמדי – ועל כן גם עתיד האנושות – תלוי בפעילות הפוליטית של העובדים, הן במפעלים והן בשדות הקרב. הקו הפוליטי של מעמד העובדים יבוא מאחר משני מקורות: הקפיטליסטים או הקומוניסטים. עינוי האסירים העיראקיים הוא דוגמה טובה לכך. הקו הליבראלי-קפיטליסטי מצביע על בוש כאויב ומציע את הדמוקרטים הליבראליים כתוכנית החלופית. הקו הקומוניסטי נוקט בעמדה מעמדית לגבי המלחמה האימפריאליסטית וקורא למהפכה. יש עולם ומלואו של הבדלים בין שני הקווים בנושא הזה, בדיוק כמו שיש עולם ומלואו של הבדלים בין הקווים הללו לגבי מאבקי הרפורמה הצנועים ביותר.

האחריות שלנו היא לעשות את ההבדל הזה. אם לא נעשה זאת, העובדים יישארו כלואים במבצר האויב. אם נעשה זאת, מעמד העובדים ישתחרר סוף כל סוף כדי ליצור חברה קומוניסטית, ולא משנה כמה הדרך לשם תהיה ארוכה או קשה.

עלינו לראות את ההפגנות הבין-לאומיות ההמוניות של שנת 2003 כסמן המראה את הפוטנציאל לתנועה המונית. הן גוועו בגלל שהמפגינים לא יכלו לראות אלטרנטיבה פוליטית מעבר למחאה המיידית. כאשר המלחמה התחילה למרות מאמציהם, המוראל שלהם נפגע. למרות זאת, עלינו לראות את ההפגנות הללו ואת התסיסה העולמית שתלווה את המלחמות הבאות של שליטי ארה"ב כאתגר. באמצעות מאבק פנימי מחודד נגד הרפורמיזם, נוכל לאמן את עצמנו לבצע את המשימה החשובה הזאת.

האופי הבין-לאומי של ההפגנות הללו צריך לאשר את תוקף המחויבות שלנו לבנות את מפלגת העובדים הפרוגרסיבית הבין-לאומית. הסתירות הפנימיות המהותיות של מערכת הרווחים הן אוניברסאליות ומחלטות בכל פינה מפינות העולם. יכולתה של המפלגה לגדול נובעת מהסתירות הללו ומעבודתנו. היריבויות והמלחמות בין האימפריאליסטים השונים יגדילו את הפוטנציאל שלנו לגידול בכל ארץ בה אנו פועלים, וייצרו אפשרויות חדשות לבניית מפלגת העובדים הפרוגרסיבית בארצות בהן הארגון שלנו אינו קיים עדיין.

כל חבר מפלגה מסוגל לבנות בסיס ולהפוך למנהיג, הן בתוך המפלגה והן בתוך התנועה ההמונית. כל מועדון מפלגה יכול לגייס חברים, להפיץ את CHALLENGE ואת רעיונותינו, ולמצוא דרך להיאבק נגד הבוסים הגזעניים. שום כמות של דיכוי פשיסטי, מלחמה אימפריאליסטית, או רפורמיזם בין שורות מפלגתנו לא יוכל למחוק את הצורך ההיסטורי במהפכה קומוניסטית של מעמד העובדים הבין-לאומי. מרקס כתב שכל בעיה יוצרת, לכל הפחות, את מרכיבי הפתרון אליה.

"התקופה האפלה" לא תימשך לנצח. מפלגת העובדים הפרוגרסיבית מייצגת את העתיד. למרות כל חסרונותינו, למרות התקופה הקשה מאוד שאנחנו עומדים בפניה, קיימות הזדמנויות רבות. אנחנו יכולים להשתפר בהרבה. בכך שנלמד לאבחן את המחלה הרפורמיסטית ואת המידה שבה אנחנו עדיין סובלים ממנה, נוכל גם ללמוד כיצד לרפא אותה. זוהי משימה קשה והיא תישאר כבדת-משקל במשך דורות של מאבק, אך ההיסטוריה ומעמד העובדים דורשים מאיתנו לא פחות מכך. מפלגת העובדים הפרוגרסיבית שומרת על הפוטנציאל להפוך למיילדת של אנושות חדשה.